

ΤΑ

Χ.ΤΤ.

ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

25

Boy



ΑΡ. 3



Μείδε επί τῆν μι-
κρά σου ἡδαιμία
νεί κειθαρίζεις τῆ
δόντια σου, χρησι-
μεποιῶν τὴν

ΒΙΒΟΔΟΝΤ

Ε. Παναγιώτης



Παιδιά, ἂν θέξετε τὴν ὑγεία
σας νὰ τρώτε μόνον βούτυρο
Κερκύρας
ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ

Κεντρικὴ Ἀγοδὴκκ
Κάννιγγος 6 - Ἀθῆναι
Ἄρ. Τηλ. 23-163

ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

* ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ *

ΑΘΗΝΑΙ 1 Ἀπριλίου 1934 Ἔτος Β'—Ἀριθ. φύλλου 25 Τιμὴ τεύχους Δρχ. 3	ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΜΑΥΡΟΓΕΝΗ ΜΑΡΙΑ—ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΛΟΥΡΙΩΤΗ Γραφεῖα: Σόλωνος 18α	ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ Ἐσωτερικοῦ . . . Δρχ. 75 Ἐξωτερικοῦ . . . Σελίνια 5 Ἀμερικῆς . . . Δολλάρια 2 Αἰγύπτου . . . Γ. Δ. 30
--	--	--

ΤΟ ΠΗΔΗΜΑ

Ἄμα τελειώσανε οἱ ἀγῶνες τοῦ χω-
ριοῦ, ὁ δάσκαλος φώναξε τ' ἀποτελέ-
σματα:

«Ὁ κύριος Δελὲς Λάνγουορθ ἦλθε
πρῶτος στὸ ἄλμα εἰς μῆκος» διάβασε
δυνατὰ μπροστὰ σὲ ὄλους. Καὶ τὸ πρό-
σωπο τοῦ Δελὲ ἔλαμπε ἀπὸ εὐχαρί-
στησι ὅταν τοῦ δώσανε τὸ ἀσημένιο ρο-
λόϊ μὲ τὴν ἀλυσίδα πούταν τὸ βραβεῖο.

—Νὰ σοῦ πῶ, περίμενα πὼς θὰ τό-
περνα, ἔλεγε λίγα λε-
πτὰ ἀργότερα στὸ φί-
λο του τὸν Ντίκ Σλά-
τερ σὰν γυρίζανε ἀπ'
τοὺς ἀγῶνας. Ἀλη-
θινὰ εὐχαριστημένος
ὁμως θάμουνα, ἂν κα-
τάφερα νὰ πηδήσω
δυσὸ πόδια παραπάνω.
Θᾶχα τὸ πρωτάθλη-
μα τοῦ χωριοῦ...

—Μπά! Ἄρκετὰ
μακρὰ πηδήσες! ἀ-
πήνητσε κακότροπα
ὁ Ντίκ... Δὲν θὰ μοῦ
κακοφαινόταν νὰ τό-
περνα τὸ βραβεῖο, κι'

ἂν δὲν μ'ἐπερνοῦσες, ἐσύ... Ἦλθα δεύτε-
ρος βλέπεις.

—Καλὰ θᾶκανες, νὰ μὴν ἀνακατεύε-
σαι στοὺς ἀγῶνας, εἶπεν ἡ Ἐμυ ἡ ἀδελ-
φὴ τοῦ Ντίκ, ἀφοῦ ξεύρεις πὼς εἶσαι κα-
λὸς στὸ πηδήμα, καὶ πὼς οἱ ἄλλοι δὲν
μποροῦν νὰ σὲ φθάσουν.

Ὁ Δελὲς γύρισε σπῆτι τοῦ μᾶλλον ἄ-
κεφος. Ἦτανε πολὺ φίλοι μ' αὐτὰ τὰ
δυσὸ παιδιὰ, καὶ τόβρισκε πολὺ ἄσχημο

ποὺ τοὺς κακοφαινό-
ταν ἡ νίκη του...

Πέρασε λίγος και-
ρὸς, καὶ ξεχάσανε κι'
οἱ τρεῖς τους αὐτὸ ποὺ
συνέβηκε, ὥσπου μιὰ
κρῶα χειμωνιάτικη
μέρα ἡ τύχη τάφερε
νὰ ξαναρθῆ πάλι στὴ
μέση ἡ κουβέντα γιὰ
τὸ πηδήμα.

Τὰ τρεῖς παιδιὰ, εἶ-
χανε κάνει περίπατο
σ' ἓνα παλιὸ κάστρο,
λίγα χιλιόμετρα ἔξω
ἀπ' τὸ χωριό, ποῦ-
ταν τριγυρισμένο ἀπὸ



Ἄολόκληρη ἡ γέφυρα ἄρχισε νὰ ὑποχωρῆ...

ένα βαθύ χαντάκι.

Ὁ Ντίκ κι' ἡ Ἐμυ περάσανε τὴν παληὰ γέφυρα ποὺ συνέδεε τὸ κάστρο μὲ τὸ δρόμο, ἐνῶ ὁ Λελὲς μ' ἕνα βιβλίο στὸ χέρι κάθησε σὲ μιὰ παληὰ πέτρα, ἀπόξω γιὰ νὰ διαδάσῃ.

Ἡ γέφυρα, ἦτανε σὲ καλὴ κατάστασι καὶ μάλιστα θὰ μπορούσε κανεὶς γυρίζοντας μὲ τὸ χέρι ἕνα τροχό, νὰ τὴν σηκώσῃ ὅπως στὸν παληὸ καιρό.

Σὰν τὸ εἶδαν αὐτὸ ὁ Ντίκ καὶ ἡ Ἐμυ σκεφθῆκανε νὰ παίξουνε στὸ Λελεὲ ἕνα παιχνίδι. Ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον. Λίγοι γυροὶ στὸν τροχό, κι' ἡ γέφυρα σηκώθηκε.

— Δὲν μοῦ λέτε τί νόημα ἔχει τὸ ἀστεῖο σας; τοὺς φώναξέ ὁ Λελὲς ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά.

— Νά! σκεφθῆκαμε, τοῦ ἀπήντησεν ὁ Ντίκ, ὅτι ἕνας ἀθλητὴς σὰν καὶ σένα δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ γέφυρα γιὰ νὰ πηδήσῃ τὸ χαντάκι.

— Ἄν θέλῃς νὰρθῆς στὸ κάστρο, πῆδησε! τοῦ φώναξε καὶ ἡ Ἐμυ. Δὲν σκοπεύουμε νὰ κατεβάσουμε τὴ γέφυρα, παρὰ μόνον ὅταν θὰ φύγουμε.

Ὁ Λελὲς, σκέφθηκε στὴν ἀρχὴ νὰ γυρίσῃ σπίτι του, ἀλλὰ ἔπειτα προτίμησε νὰ τὸ πάρῃ σι' ἀστεῖα.

— Καλὰ λοιπόν! Θὰ πηδήσω! Φώναξε. Πῆγε λίγα βήματα πίσω νὰ πάρῃ φόρα, καὶ σὲ μιὰ δευτερόλεπτο ἦταν στὴν ἄλλη μεριά, χαμογελώντας θριαμβευτικὰ.

— Ἰσια—ἴσια πῆδησες! τοῦ εἶπε ἡ Ἐμυ γεμάτη θαυμασμὸ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ...

— Ναι, ἴσια—ἴσια. Παρὰ τρίχα θάπτεφες στὸ νερό, πρωταθλητὴ μου! εἶπε κι' ὁ Ντίκ.

Ἦστερ' ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο, ἡ κουβέντα ἔγινε πολὺ φιλική. Τὰ παιδιὰ γυρίσανε ὅλο τὸ κάστρο, κι' ὕστερα ἀπὸ πολλὰς περιπλανήσεις, καταλήξανε σὲ

μιὰ ἀπέραντη ταράτσα τριγυρισμένη ἀπὸ πυργίσκους.

— Γιὰ κυτᾶτε τί νόστιμη γεφυρίτσα! Φώναζε ἡ Ἐμυ. Αὐτὴ ποὺ πάει ἀπ' αὐτὸν τὸν πυργίσκο σ' ἐκείνον! Φαντάσου λέει καὶ νάσπαγε ἐνῶ εἶσαι ἀπάνω. Δὲν μοῦ φαίνεται καὶ πολὺ στερεά!

— Νὰ πῆδημα γιὰ τὸν Λελέ! Φώναξε ὁ Ντίκ... Ἐ! τί λές! Λίγη μεγαλύτερη ἀπόστασι ἀπ' τὸ χαντάκι... Ἐ Λελέ;

— Ὁ Λελὲς θύμωσε μὰ δὲν τῷδεῖξε...

— Ἄν νομίζεις πὼς δὲν ἔχω ἄλλη δουλειὰ παρὰ νὰ πηδάω ὅτι θρεθῆ μπροστά μου... εἶπε χαμογελώντας. Ἐ, τί λέτε παιδιὰ... Κατεβῆνουμε;

— Ὅχι ἀκόμα! Φώναξε ὁ Ντίκ... Θέλω νὰ περάσω πρὶν τὴ γεφυρίτσα.

Ἡ ἀδελφή του τρόμαξε.

— Σὲ παρακαλῶ πολὺ Ντίκ, μὴν κάνεις τρέλλες.. Ἡ γέφυρα δὲν μοῦ φαίνεται σὲ καλὴ κατάστασι...

— Σὲ πολὺ καλὴ μάλιστα! Ἀπάντησε γελώντας δυνατὰ ὁ Ντίκ. Τώρα θὰ δῆς!

Ὁ Λελὲς τὸν ἄρπαξε ἀπ' τὸ μανίκι.

— Μὴν κάνεις βλακεῖες... φώναξε.

Κύτταξε τὸ ξύλο της. . Εἶναι σάπιο...

Δὲν τὸ βλέπεις;

Μ' ἕνα ἀπότομο κίνημα ὁ Ντίκ ἐλευθερώθηκε...

— Νομίζεις πὼς φοβάμαι σὰν καὶ σένα; εἶπε ὀρμώντας στὴ γέφυρα... Θὰ δῆτε...

Ὁ Λελὲς δὲν εἶπε τίποτε καὶ πάλι, ἂν καὶ ἦταν πολὺ θυμωμένος... Κοντὰ στὴν Ἐμυ ποὺ παρακολοῦθοῦσε μ' ἀγωνία ἔβλεπε τὸν Ντίκ νὰ διαβαῖν τὴ γέφυρα.

Εἶχε σχεδὸν φθάσῃ στὴν ἄλλη μεριά, ὅταν ἔξαφνα ὀλόκληρη ἡ γέφυρα, ἄρχισε νὰ ὑποχωρῇ καὶ πρὶν καταλάβουν καλὰ καλὰ τί συνέβαινε, ἔξαφανίστηκε σ' ἕνα σύννεφο σκόνης καὶ κομματιῶν σάπιου ξύλου...

Ἡ Ἐμυ ἔβαλε μιὰ φωνή, ἐνῶ ὁ Λε-

λὲς στεκόνταν μαρμαρωμένος ἀπὸ φρίκη.. Γιὰ ἕνα δευτερόλεπτο καὶ τὰ δύο παιδιὰ νομίσανε ὅτι ὁ Ντίκ εἶχε πέση εἶχε παρασυρθῆ κι' αὐτὸς στὸ θάραθρο ποὺ ἔχασκε ἀπὸ κάτω... Ἀλλὰ ξαφνικὰ τὸν εἶδαν νὰ κρέμεται ἀπὸ ἕνα κομμάτι ποῦχε μείνῃ, στερεωμένο στὴν πέτρα. Ἀπὸ λεπτὸ σὲ λεπτό, μπορούσε νὰ ὑποχωρήσῃ, καὶ τότε...

— Βοήθεια! φώναζε τὸ δυστυχισμένο...

Βοήθεια! Μόλις κρατιέμαι...

Σ' ἕνα δευτερόλεπτο, ὁ Λελὲς πῆρε τὴν ἀπόφασί του...

Μέτρησε μὲ τὸ μάτι τὴν ἀπόστασι, πῆρε φόρα, καί..

Ἦταν ἕνα μεγάλο πῆδημα. Ἐνα τρομερὸ πῆδημα...

Μὰ τὸ ἐπιχείρησε. Καὶ πέτυχε...

— Τὸ πάθημα νὰ σοῦ γίνῃ μάθημα καὶ νάχῃς περισσότερο μυαλὸ ἄλλη φορά... Ἐλεγε ἤσυχα στὸν Ντίκ, καθὼς τὸν τραβοῦσε ἀπ' τὴ φρικτὴ θέσι του, καὶ τὸν ἔστεινε σῶο καὶ ἀβλαβῆ στὰ πόδια του.

Σὲ λίγο τὰ δύο παιδιὰ, κατέβηκαν ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά καὶ συναντοῦσαν τὴν Ἐμυ στὴν ἐξοδο ποὺ κύτταζε τὸν Λελεὲ γεμάτη εὐγνωμοσύνη...

Ἦστερα ἀπὸ πολλὴ ὥρα, ὅταν ἦταν ἤδη πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὸ φρούριο ὁ Ντίκ ἐμίλησε στὸν Λελέ...

— Σ' εὐχαριστῶ πολὺ... Τοῦ εἶπε σφίγγοντάς του τὸ χέρι... Μ' ἔσωσες ἀπὸ ἕνα φρικτὸ πέσιμο... Εἶμαι εὐχαριστήμενος ποῖ τὸ κέρδισες σὺ τὸ βραβεῖο. Ἄν ἦταν ἀλλοιῶς, δὲν θὰ βρισκόμουν γερὸς αὐτὴ τὴ στιγμὴ δῶ πέρα... Μὰ καὶ γὼ σὲ βοήθησα σὲ κάτι... Διάβασα πολλὰ γι' αὐτὸ τὸ κάστρο, καὶ ξέρω πὼς ἡ ἀπόστασι ἀπ' τὸν ἕνα πυργίσκο στὸν ἄλλο εἶναι ἀκριβῶς δεκαπέντε ἑκατοστὰ παραπάνω, ἀπ' ὅτι πῆδησες στοὺς τελευταίους ἀγῶνας... Λοιπὸν βλέπεις, χάρις σὲ μένα εἶσαι τώρα πρωταθλητὴς... Ἐ-

λα δῶ, Ἐμυ, ἔλα νὰ τοῦ σφίξῃς τὸ χέρι.

Κι' ἔτσι ὁ Λελὲς Λάνγουορθ ἀναγνωρίστηκε ἀπ' ὄλους πρωταθλητὴς τοῦ «ἄλματος εἰς μῆκος» τοῦ χωριοῦ του κι' ἕνας τέλειος «τζέντλεμαν» ἐπὶ πλέον.

* * *

Ἀνέκδοτα

Ἀγάπη πρὸς τὰ ζῶα.

Διηγοῦνται γιὰ τὸν Θ. Δεληγιάννη τὸν ἄλλοτε πρωθυπουργὸν τῆς Ἑλλάδος τὸ ἔξις ἀνέκδοτο:

Ἐταξίδεψε κάποτε ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ στὴν Κωνσταντινούπολι μ' ἕνα ξένο ἀτιμόπλοιο, ἔχοντας μαζί του τὸν σκύλο του ποὺ ὑπεργαποῦσε.

Ἐξαφνα ὅμως τὸ σκυλί, παίζοντας ἐπάνω στὸ κατὰστρωμα, ξεγλυστρά καὶ πέφτει στὴν θάλασσα.

Ὁ Δεληγιάννης ἔξαλλος τρέχει στὸν πλοίαρχο καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ σταματήσῃ τὸ πλοῖο γιὰ νὰ σώσουν τὸ σκυλί του.

Ὁ πλοίαρχος ἀρνεῖται λέγων ὅτι μόνον ἐὰν πέση ἄνθρωπος στὴ θάλασσα δικαιούται σύμφωνα μὲ τὸν κανονισμὸ νὰ ἀνακόψῃ τὴν πορεία του.

Πρὶν προφθάσῃ ὅμως νὰ τελειώσῃ τὴν φράσι του ὁ Θεόδωρος Δεληγιάννης διασκελίζει τὸ κινκίδωμα τοῦ καταστρώματος καὶ βρίσκειται κι' αὐτὸς στὴ θάλασσα.

Ἔτσι τὸ πλοῖο ἀναγκαστικῶς σταματοῦσε κι' ἔσωζε τὸν ἀφέντη καὶ τὸν πιστὸ του σύντροφο.

Μιὰ ἀλήθεια

Ὁ Σόλων ὅταν ἔχασε τὸν γιό του ἔκλαιε ἀπαρηγόρητα.

— Τὰ δάκρυά σου εἶναι ἀνώφελα, τοῦ εἶπε ἕνας φίλος του.

Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς κλαίω ἀπήντησε ὁ Σόλων.

Μόνον ἕνας τυφλός...

Ἐπέβαλαν κάποτε σ' ἕνα σοφὸ τὸ ἐρώτημα:

— Γιατί ὁ ἄνθρωπος ἀρέσκειται στὸ κάλλος; Κι' ἐκεῖνος ἀπήντησε:

— Μόνον ἕνας τυφλὸς μπορεῖ νὰ κάμῃ μιὰ τέτοια ἐρώτησι, κι' ἔτσι σ' αὐτὸν δὲν ἔχω τίποτε ν' ἀπαντήσω.



Ο ΘΕΟΣ ΔΙΟΝΥΣΟΣ

Μᾶς εἶπες πὼς ἐτελείωσαμε τοὺς θεοὺς τοῦ Ὀλύμπου, Λάμπη, εἶπε ἡ Ἄννα, μὰ γιὰ τὸ Διόνυσο δὲ μᾶς μίλησες. Δὲν εἶναι αὐτὸς μεγάλος θεός;

— Πολὺν μεγάλος μάλιστα, Ἄννα, μὰ δὲν τὸν λογοσιάζουν μέσα στοὺς δώδεκα θεοὺς τοῦ Ὀλύμπου... Γιατί ὁ Διόνυσος ἔχει πατέρα θεό, τὸ Δία, μὰ ἡ μητέρα του ἦταν θνητή... Μιὰ βασιλοπούλα τῶν Θηβῶν. Θέλετε νὰ σᾶς πῶ τὴν ἱστορία τοῦ Διονύσου;

Ἄφησε νὰ πῶ ἐγὼ ὅτι ξέρω εἶπε ἡ Ἄννα κ' ὕστερα συμπληρώνεις ἐπὶ Λάμπη. Ἡ βασιλοπούλα τῶν Θηβῶν Σεμέλη ἦταν πολὺ ὠραία καὶ τὴν ἀγάπησε ὁ Δίας. Ἡ Ἥρα πὺν ζήλεψε μεταμορφώθηκε σὲ γορᾶ καὶ πῆγε καὶ βρῆκε τὴ Σεμέλη «Δὲ σ' ἀγαπᾶ μὲ τὴν καρδιά του ὁ Δίας» τῆς εἶπε:

«Ἄν σ' ἀγαπᾶ ζήτησέ του νὰ παρουσιάσθῃ μπροστά σου ὅπως παρουσιάζεται στὴν Ἥρα».

Ἡ φτωχὴ Σεμέλη γελάστηκε καὶ ἀφοῦ πρῶτα ὥρκισε τὸν Δία στὰ νερὰ τῆς Στυγὸς πὼς θὰ κάμῃ ὅτι τοῦ ζητήσῃ, τοῦ εἶπε: «Θέλω νὰ παρουσιασθῆς, μπροστά μου σὰν θεός, μ' ὅλη τὴ μεγαλοπρέπεια πὺν ἔχεις ὅταν πηγαίνεις στὴν Ἥρα».

Τὶ νὰ κάμῃ ὁ Δίας; Εἶχεν ὀρκισθῆ κ' οἱ θεοὶ σὰν ὀρκισθοῦν στὰ νερὰ τῆς Στυγὸς δὲν παραβαίνουν ποτὲ τὸν ὄρκο τους... Παρουσιάστηκε λοιπὸν στὴ Σεμέλη μὲ ἀστράπες καὶ βροντὲς καὶ μὲ τὸν κεραυνὸ στὸ χέρι κ' ἡ φτωχοῦλα ἐκάηκε... Ἡ Σεμέλη ὅμως ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ μητέρα καὶ γιὰ νὰ μὴν πεθάνῃ τὸ παιδί, τὸ πῆρε ὁ Δίας καὶ τὸ παρέδωκε στοὺς Σατύρους, ἀγριοὺς θεοὺς τοῦ δάσους νὰ τὸ ἀναθρέψουν..

Στὸ σπήλαιο πὺν ἀνατρεφόταν ὁ Διόνυσος φύτρωσαν κισσοὶ καὶ κληματαριῆς πὺν μεγάλωναν μαζί μὲ τὸ θεῖο παιδί κ' ἔκαμαν ἀνθὸς καὶ σταφύλια.

Ὁ Διόνυσος τᾶστιψε καὶ προσέφερε στοὺς Σατύρους καὶ στὶς συντρόφισσές τους τὶς Βάκχες τὸ ὠραῖο ποτό... Ἔτσι ὁ Διόνυσος χάρισε στὸν ἄνθρωπο ἕνα ἀκόμη δῶρο τὸ κρασί... Ἄν ἔχῃ τίποτε ἄλλο πὲς το κ' ἐσύ, Λάμπη, ἐγὼ δὲν ξέρω παρακάτω.

— Πολὺ ὠραία μᾶς εἶπες, Ἄννα, τὴν ἱστορία τοῦ θεοῦ τοῦ κρασιοῦ... Ἄλλὰ δὲν τελειώνουν τὰ βᾶσανα του ἐδῶ...

«Εἶναι ὁ πὺν βασανισμένος θεός... Τὸν πιάνουν πειρατὲς καὶ σὴζεται μεταμορφώνοντάς τους σὲ δελφίνια, καταδιώκουν τὴ λατρεία του οἱ βασιληάδες τῆς Ἑλλάδος καὶ δὲν προφταίνει νὰ τοὺς τιμῶρῃ καὶ στὸ τέλος τὸν κατασπαράζουν οἱ Τιτᾶνες κ' ὁ Δίας ἀναγκάζεται νὰ τὸν ξαναζωντανέψῃ...

«Σ' ὅλες τὶς πόλεις τῆς Ἑλλάδος ἔκαναν γιορτὲς γιὰ τὴν ἀνάσταση τοῦ Διονύσου πὺν τὴν γιόρταζαν κάθε ἀνοιξη... κ' ἰδιαίτερα στὴν Ἀθήνα πὺν γιὰ τὸ χατῆρι του εἶχαν κτῖσει καὶ τὸ θέατρο ὅπου παρᾶσταιναν δράματα πρὸς τιμὴν του...»

— Μὰ τότε λοιπὸν, Λάμπη, κ' ὁ Διόνυσος συμβολίζει τὴν βλάβση, ὅπως κ' ἡ Περσεφόνη—εἶπε ὁ Παῦλος.

— Πολὺ ὠραία τὸ κατάλαβες, Παῦλο... ὁ Διόνυσος πὺν λέγεται καὶ Βάκχης εἶναι τὸ σύμβολο τῶν λουλουδιῶν πὺν μαραίνονται, τῶν φυτῶν πὺν χάνονται τὸ φθινόπωρο γιὰ νὰ ξαναφανοῦν πὺν λαμπρὰ καὶ πὺν ζωηρὰ τὴν ἐρχόμενη ἀνοιξη... Κι' ἦταν ἀπὸ τοὺς πὺν ἀγαπητοὺς θεοὺς στὴν Ἑλλάδα.

ΣΟΦΙΑ ΜΑΥΡΟΒΙΑΗ ΠΑΠΑΔΑΚΙ

Ἄσ' ὄλο τὸν Κόσμο

Ὁ ἀριθμὸς 13 τυχερός!

Ὁ Πρόεδρος Οὐίλσον κατὰ τὴν παραμονὴν του στὸ Λονδῖνον, εἶχε πει σὲ πολλοὺς φίλους του, πὼς θεωρεῖ τὸν ἀριθμὸν 13 πολὺ τυχερό. Τώρα γιὰ τὸν θεωρεῖ τόσο τυχερό, δὲν τὸ ἐξήγησε διόλου, ἄς δοῦμε ὅμως ἐμεῖς πὺν καὶ πὺν ἀπαντῶνται οἱ ἀριθμοὶ αὐτοὶ στὴ ζωὴ τοῦ Ἀμερικανοῦ Προέδρου. Καὶ πρῶτα τὸ ὄνομά του Woodrow Wilson περιέχει ὡς βλέπετε, 13 γράμματα. Ἐπίσης ὑπάρχουν 13 γράμματα εἰς τὸ ὄνομα τῆς συζύγου του Eleanor Wilson. Ὅλοι γνωρίζουν ὅτι ὁ Πρόεδρος Οὐίλσον ἐχρημάτισε φοιτητὴς καὶ καθηγητὴς στὸ Πανεπιστήμιον Πρίνσετον ἐπὶ 13 ἔτη καὶ ὅταν ἐξελέγη πρῦτανος τοῦ Πανεπιστημίου αὐτοῦ, ἔμεινε στὴ θέσι αὐτὴ ἐπὶ 13 ἔτη. Κατὰ τὴν ἐκλογικὴν του περιοδοίᾳ τοῦ 1912 ἐταξείδευσε, ἐκοιμήθη καὶ ἔφαγε μέσα σ' ἕνα τραῖνο, τὸ ὁποῖον εἶχε 13 ἐπιβάτας, ἀρνήθηκε δὲ καὶ ὁ ἴδιος νὰ δεχθῆ κ' ἄλλον ἕνα γιὰ νὰ γίνουν 14. Ἐτελείωσε τὴν ἐκλογικὴν του ἐκστρατεία τὴν 13 Αὐγούστου, σημειώσατε δὲ ὅτι ἂν προσθέσετε τοὺς ἀριθμοὺς τοῦ ἔτους 1912, πὺν ἐξελέγη Πρόεδρος, θᾶχετε τὸν ἀριθμὸν 13.

Ἔτσι ἐξιλεώνεται ὁ ἀριθμὸς 13, ὁ ὁποῖος μὴ νομῖσατε ὅτι ἐθεωρεῖτο πάντα καὶ ἀπὸ ὄλους ὡς νοῦμερο πὺν φέρνει κακὴ τύχη. Οἱ Ἑβραῖοι τοῦ παλαιοῦ καιροῦ τὸν ἐθεωροῦσαν πολὺ τυχερὸν ἀριθμὸν. 13 ἱεράρχαι κατάγονται ἀπὸ τὸν Ἀαρὼν, οἱ δὲ ἐτοιμασίαι γιὰ τὸ Πάσχα ἀρχίζαν στὶς 13 τοῦ μηνὸς ἐνῶ τὸ λιβάνι πὺν ἔκαιαν στὴν ἐκκλησία ἀπετελεῖτο ἀπὸ 13 μυρωδικά. Μεταξὺ τῶν Ἀζτάκς τοῦ Μεξικῶ ὁ ἀριθμὸς 13 ἐθεωρεῖτο ἱερός. Ἡ ἑβδομάδα των εἶχε 13 ἡμέρες, ὁ δὲ αἰὼν των πενήντα δύο ἔτη, δηλαδὴ τέσσαρες φορὲς 13. Τὰ δημόσια ἀρχεῖα εἶχαν σχῆμα κυκλικὸ

καὶ διηροῦντο σὲ 13 διαμερίσματα. Ἐπίσης αἱ φυλαὶ τοῦ Ἀζτάκς ἦσαν 13.

Ἄλλὰ πλὴν τοῦ Προέδρου Οὐίλσον, πὺν εἶπαμε παραπάνω, ὑπάρχει καὶ ἄλλος διάσημος ἄνθρωπος πὺν θεωρεῖ τὸν ἀριθμὸν 13 ὡς τυχερό. Ὁ ἐξερευνητὴς Δρ. Νάνσεν εἰς τὸ περιώνυμο ταξεῖδι του ἐπῆρε μαζύ του 13 ἄνδρας, τὸ ἀρχισε δὲ στὶς 13 Μαρτίου. Ἐπέστρεψε στὴν Εὐρώπη στὶς 13 Αὐγούστου καὶ παρεκάθησε εἰς τὸ 13ον ἐτήσιον γεῦμα τῆς Γεωργικῆς Ἑταιρείας τὸ ἐπόμενον ἔτος, στὶς 13 Φεβρουαρίου!

Ἰατρὸς ἐν ἀρνοίᾳ του.

Ὁ Ἄγγλος χιουμοριστὴς Μπέρναρ Σῶ εἶχε ὑπηρετήσῃ στὰ νεατά του ὡς ὑπάλληλος εἰς κάποια δημοσία ὑπηρεσία.

Εἰς τὸ ἴδιο γραφεῖο ἠργάζετο κ' ἕνας κύριος ἠλικιωμένος, ὁ ὁποῖος ὄλο τὸ χειμῶνα παρεπονεῖτο ὅτι τὰ πόδια του εἶναι πάντα παγωμένα.

Μιὰ μέρα γιὰ νὰ ἀστευθῆ ὁ Σῶ τοῦ λέει.

—Ξέρω ἐγὼ μιὰ θεραπεία γι' αὐτὸ πὺν σᾶς ἀπασχολεῖ, ἀλλὰ χρειάζεται νὰ ἔχετε πολὺ θάρρος.

—Ἐχω θάρρος, πῆτέ μου.

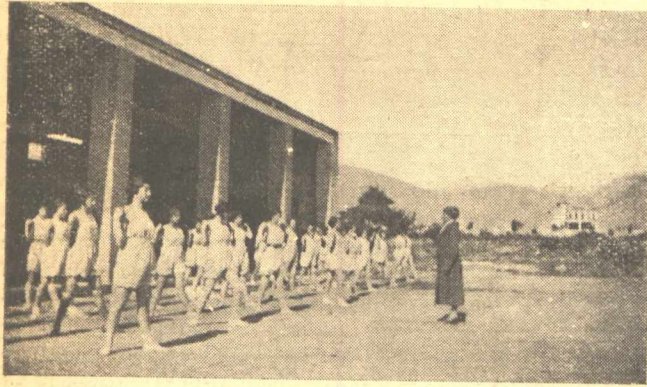
—Λοιπὸν κάθε πρῶτὴ νὰ βουτᾶτε τὰ πόδια σας μέσα σὲ παγωμένο νερό.

Ἐπέρασε κανέναν μῆνα καὶ ὁ Σῶ εἶχε ξεχάσει τὴν φάρσα του. ὅταν μιὰ μέρα ὁ γέρος κύριος τοῦ λέει:

—Πρέπει νὰ σ' εὐχαριστήσω, παιδί μου, γιὰ τὴν συμβουλή σου. Τὴν ἐφήρωσα καὶ εὐγνωμονῶ. Τὰ πόδια μου δὲν εἶναι πᾶ ποτὲ παγωμένα.

—Ἔτσι ὁ Μπέρναρ Σῶ γιὰ νὰ ἀστευθῆ εἶχε ἀνακαλύψει ἕνα τρόπο θεραπείας τῆς ψύξεως πὺν ἐφαρμόζεται ἔκτοτε σὲ εὐρεία κλίμακα.

Τὰ Ἑλληνόπουλα



Μαθήτριες κατὰ τὴν ὥραν τῆς γυμναστικῆς

Τὸ Ἀμερικανικὸν Κολλέγιον τοῦ Ἑλληνικοῦ

Ὀλίγα μόνον χιλιόμετρα μακρὰ ἀπὸ τὴν πρωτεύουσά μας, καὶ ὀλίγα μόνον βήματα ἀπὸ τὸ παραθαλάσσιο ποῦ ἐκτείνεται μεταξὺ Παλαιοῦ Φαλήρου καὶ Γλυφάδας, στὴν ὁμορφή τοποθεσία «Ἑλληνικὸ» ὑψώνονται δύο ὁμοίμορφα σχεδὸν κτίρια τὸ ἓνα ἀπέναντι στοῦ ἄλλο, μὲ διάμεσο ἓνα θαυμάσιο κηπάριο ἀπὸ μυρωδάτα λουλούδια, πανσέδες, βιόλες, νεραντζούλες, λεβάντες καὶ χίλια δυὸ ἄλλα, ποὺ ἀναλαμβάνουν νὰ ἐλκύουν τὴν προσοχὴ καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ ἐπισκέπτου εὐθὺς ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή.

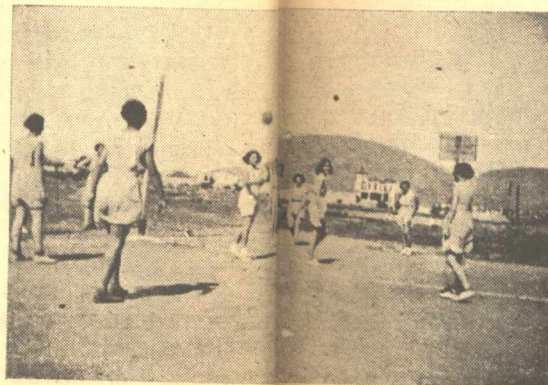
Καὶ ἡ πρώτη καλὴ αὐτὴ ἐντύπωση συνεχίζεται ὅλο καὶ αὐξανομένη, ὅταν ὁ ἐπισκέπτης γίνῃ φιλοφρονέστατα δεκτὸς ἀπὸ τὴν διευθύντρια τοῦ Ἀμερικανικοῦ Κολλεγίου, διότι περὶ αὐτοῦ πρόκειται, καὶ τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ, καὶ ἐπισκεφθῆ τὸ ἓνα ἔπειτα ἀπὸ τὸ ἄλλο, τὰ δύο κτίρια ποὺ χρησιμεύουν τὸ μὲν ἓνα γιὰ κατοικία καὶ ἐντευκτήριο τῶν μαθητριῶν τοῦ Κολλεγίου καὶ τοῦ διδασκαλικοῦ προσωπικοῦ, εἰς τὸ ἄλλο δὲ εὐρίσκονται ἡ αἴθουσες παραδόσεως, τὸ σπουδαστήριον τὰ διάφορα ἐργαστήρια καὶ ἐν γένει ὅτι ἔχει σχέσι μὲ τὴν ἐκπαίδευσιν.

«Τὰ Ἑλληνόπουλα» δὲν ξέρονται νὰ πρωτοθαυμάσουν. Τὴν μοναδικὴ διαίρεσι τοῦ κτιρίου, σύμφωνη πρὸς ὅλους τοὺς ὅρους τῆς νεωτέρας ὑγιεινῆς; Τὴν ἀμεμπτο διατήρησι τῶν κοιτῶνων; Τὴν χαριτωμένη των ἐπίπλωσι; Τοὺς θαυμάσιους λουτήρας; Τὴν φιλόξενη τραπεζαρία ἢ τὸ ἐντευκτήριον μὲ τὸ τζάκι του, ὅπου οἱ μαθήτριες μὲ τὶς διδασκάλισσές των περνοῦν τὰ βράδια τοῦ χειμῶνα σὰν μία μεγάλη ἐνωμένη οἰκογένεια;

Ἐξ ἄλλου ἀπέραντες αἰθούσες παραδόσεως, βιβλιοθήκη, σπουδαστήρια καὶ ὅτι τέλος πάντων χρειάζεται γιὰ νὰ γνωρίσουν ἢ μαθήτριες ἐκεῖ μέσα μιὰ ζωὴ ἄνετη, φιλόξενη καὶ εὐχάριστη.

Τὸ Ἀμερικανικὸ Κολλέγιον τοῦ «Ἑλληνικοῦ» τὸ ὁποῖον περιλαμβάνει πληρὴς Γυμνάσιον ἀγεγνωρισμένον ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖον Παιδείας καὶ συγχρόνως ἐξασφαλίζει τὴν τελείαν ἐκμάθησιν τῆς Ἀγγλικῆς γλώσσης, ὥστε αἱ ἀπύφοιτοί του νὰ μποροῦν μὲ ἓνα ἢ δύο ἔτη συμπληρωματικῆς σπουδῆς εἰς τὴν Ἀμερικὴν νὰ ἐγγραφοῦν εἰς τὰ ἐκεῖ Πανεπιστήμια, ἐφαρμόζει τὰ τελειότερα συστήματα ἀγωγῆς καὶ διδασκαλίας.

Ἡ δεσποινὶς Γούναρη εἰς τὴν ὁποίαν μᾶς ἐμπιστεύεται ἢ ἑτέρα ἐκ τῶν διευθυνουσῶν,



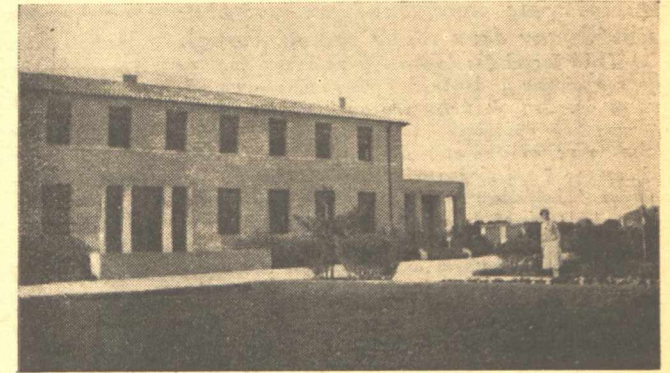
Εἰς τὸ - μπόλ

εἰς τὰ Σχολεῖα μας

Ἀμερικανὶς κ. Μακὺλλομ, μᾶς δίδει ὅλες τὶς ἀπαιτούμενες ἐξηγήσεις τὰς ὁποίας συμπληρώνει ὀλίγο ἀργότερα ἢ γραμματεὺς δεσποινὶς Μισσιριάν.

Προσπαθοῦμε μᾶς λέγουν μὲ κάθε τρόπο νὰ τονώσουμε τὴν πρωτοβουλία τῶν παιδιῶν, καὶ νὰ ἐξελίξουμε τὴν προσωπικότητα τῆς κάθε μαθητριάς ποὺ βρίσκεται ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψί μας. Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε πάντα εὐκόλο γιατί μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς ἐδῶ συναντῶνται ὅλες οἱ Ἐθνικότητες.

Μεταξὺ τῶν 300 περίπου κοριτσιῶν μικρῶν καὶ μεγάλων ποὺ φιλοξενεῖ τὸ Κολλεγίό μας, ἄλλα μᾶς ἔχουν ἔλθῃ ἀπὸ τὴν Νότιο Ἀφρικὴ, ἄλλα ἀπὸ τὴν Ἀλβανία, ἄλλα ἀπὸ τὴν Ἀγγλία, Γερμανία,



Μία πτέρυξ τοῦ Κολλεγίου

Ρουμανία καὶ οὔτω καθ' ἑξῆς:

Ἐν τούτοις τὰ ἀποτελέσματα ποὺ ἐπιτυγχάνουμε εἶνε θαυμάσια. Τὰ πιὸ ἀτίθασα παιδιά, κατορθώνουν μόνον των, θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ πῇ, ἔπειτα ἀπὸ ἓνα χρόνον διαμονῆς ἐδῶ νὰ ἐπιβληθοῦν στὸν ἑαυτὸν τους καὶ νὰ παρουσιάσουν πρωτοφανῆ πρόοδο ψυχικὴ καὶ πνευματικὴ

Ἴσως αὐτὸ νὰ μὴν ὀφείλεται μόνον στοῦ σύστημά τοῦ Κολλεγίου μας, ἀλλά... καὶ στὴν θαυμαστὴ φύσιν ποὺ μᾶς περιβάλλει! καὶ ἀκόμη καὶ εἰς τὸ ὅτι μέσα στοῦ σχολεῖο μας ὑπάρχει ἀπόλυτος ἰσότης. Τὰ παιδιά μας ἀήκουν σὲ διάφορες κοινωνικὲς τάξεις, καὶ ὅμως μαθαίνουν πὼς ἐδῶ καμμιὰ διάκρισις δὲν γίνεται καὶ πὼς ἡ καλλίτερη θὰ εἶναι ἐκείνη ποὺ θὰ διακριθῇ στὴν ἐπιμέλεια, στὴν ἐντιμότητα τοῦ χαρακτήρος, στὴν εὐγένεια.

Καὶ συμπληρώνοντας τὴν σκέψιν αὐτὴ ἢ κ. Καρδερίνη ὀλίγο ἀργότερα, καθηγήτρια τῆς γυμναστικῆς, ἐνῶ τὴν παρακολουθοῦμε ἐν τῇ ἐξασκήσει τῶν καθηκόντων εἰς τὸ θαυμασιὸν γυμναστήριον τοῦ Κολλεγίου, μᾶς λέγει:

—Ἔρετε τί λέω στὰ παιδιά μας ἐδῶ πέρα, ὅταν ρίχνοντας ἓνα βλέμμα τριγύρω μας βλέπω τὸ μοναδικὸ περιβάλλον ποὺ περιστοιχίζει τὸ Κολλεγίόν μας; Πὼς ἀπὸ ἐδῶ μέσα πρέπει ὅλα μας τὰ κορίτσια νὰ ἔβγουν ἀνώτεροι ἄνθρωποι γιὰ νὰ ἀποτελέσουν τρόπον τινὰ τὸν πηρήνα τῆς νέας μας γενεᾶς.

Καὶ «Τὰ Ἑλληνόπουλα» εὐχονται μᾶς μὲ τὴν συμπαθῆ καθηγήτρια, ἀπὸ τὸ σίγμα τῆς καὶ στοῦ θεοῦ τ' αὐτί.

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΜΙΑΣ ΓΑΤΟΥΛΑΣ

Ἡ Ψιφίνα ἐφόρεσε τὸ πιὸ ὠραῖο τῆς φόρεμα κι' ἐτοιμάσθηκε γιὰ νὰ πάη νὰ εὐχηθῆ τὸν θεῖο τῆς τὸν Τόμυ πὸ εἶχε τὴν γιορτὴ του.

Μὰ ὁ θεῖος ἔλειπε καὶ ἡ Ψιφίνα κάθεται σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ περιμένει ἐτοιμάζοντας τὴν ὠραία φράσι πὸ θὰ τοῦ ἔλεγε μόλις θὰ ἐρχόταν.

Περνοῦν μερικὰ λεπτὰ καὶ ἡ Ψιφίνα ἀρχίζει νὰ βαρύνεται.



— Ἄν ἔκανα, σκέπτεται, καμμία βόλτα στὴν τραπεζαρία;

Καὶ ξάφνου στέκεται μπροστὰ στὸ μπουφέ!

— Τὶ νὰ ἔχουν ἄραγε αὐτὰ τὰ βάζα; Μήπως ἔχουν γάλα; Ἄν τὸ ἤξερα!

Μὰ καὶ νὰ εἶχαν γάλα, τὸ μπουφέ εἶνε κλειστὸ ἔτσι ἡ Ψιφίνα κυττάζει μόνον καὶ γλύφεται...

Ἐξαφνα ἓνας κρότος τὴν κάνει νὰ τιναχθῆ!

Εἶνε μιὰ φωνή! μιὰ φωνὴ πουλιοῦ!

Καὶ φωνάζει: «Κουκου! Κουκου!»

Αὐτὸ τὴν κάνει νὰ ξεχάσῃ τὰ βάζα, γιὰτὶ καθὼς εἶνε γνωστὸ ὅλες οἱ γάτες τρελλαίνονται γιὰ τὰ πετούμενα.

Κυττάζει τριγύρω, φάχνει, μὰ δὲν

βλέπει πουθενὰ πουλί. Τὶ παράξενο πράγμα!

Κι' ὅμως ἡ φωνὴ φαίνεται νὰ βγαίνει ἀπὸ κάποιον κουτὶ πὸ εἶναι καρφωμένο στὸν τοῖχο κι' ἔχει κρεμασμένα δύο πράγματα σὰν κουκουναρές.

Ὡς τώρα εἶχε ἀκούσει νὰ μιᾶνε γιὰ κλουδιά πουλιῶν, μὰ γιὰ κουτιὰ ποτέ.

Ἀσφαλῶς ἐντούτοις μέσα κεῖ βρίσκεται τὸ πουλί πὸ φώναζε.

Πῶς ἤθελε νὰ τὸ ἰδῆ!

Ἡ Ψιφίνα λοιπὸν σκαρφαλώνει σ' ἓνο σκαμνὶ γιὰ νὰ ἰδῆ πιὸ καλὰ καὶ καθὼς δὲν βλέπει τίποτε πέρνει ἓνα μπαστοῦνι καὶ κτυπάει τὸ κουτὶ. Στὴν ἀρχὴ σιγὰ, μὰ ἀφοῦ δὲν βλέπει ἀποτέλεσμα κτυπᾷ πιὸ δυνατὰ ὥσπου τὸ μπροστινὸ μέρος τοῦ κουτιοῦ σπάξει καὶ γίνεται κομμάτια ἐνῶ ἓνα πουλάκι πηδᾷ ἀπειλητικὰ στὸ κεφάλι τῆς Ψιφίνας φωνάζοντας: «Κουκου! Κουκου!»...

Ἡ Ψιφίνα κατατρομαγμένη πὸ πρώτη φορὰ βλέπει τέτοιο παράξενο πουλί φεύγει κι' ἀκόμη φεύγει ξεχνώντας ἀπὸ τὸν φόβο τῆς καὶ τὸν θεῖο τῆς Τόμυ καὶ τὴν γιορτὴ του.



Ἰαπωνικὰ ἔθιμα

Ἡ σημερινὴ Ἰαπωνεζία δὲν μοιάζει διόλου μὲ τὴν παλαιά. Ντύνεται Εὐρωπαϊκά, παίξει τένις, πηγαίνει στὸ Πανεπιστήμιον καὶ ἐν γένει παρακολουθεῖ κάθε πρόοδον μὲ μεγάλο ἐνθουσιασμό, γιὰτὶ δὲν θέλει νὰ ὑστερεῖ σὲ τίποτε ἀπὸ τὴν Εὐρώπαια.

Ἐδῶ καὶ πενήντα χρόνια ἀκόμη ἡ Ἰαπωνία ἔμοιαζε μὲ τὴ Γαλλία τοῦ μεσαίωνα, ἀλλὰ τώρα μπορεῖ νὰ συγκριθῆ μὲ τὰ πιὸ πολιτισμένα κράτη καὶ τὸ ναυτικὸ τῆς Ἰαπωνίας τὸ φοβᾶται ἀκόμη καὶ ἡ Ἀμερικὴ.

Ἡ Ἰαπωνία δὲν εἶχε οὔτε ἐργοστάσια οὔτε βιομηχανίες καὶ τώρα κάνει ἐξαγωγὰς σὲ ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος καὶ συναγωνίζεται ὅλη τὴν Εὐρώπη καὶ τὴν Ἀμερικὴ.

Ὁ πληθυσμὸς τῆς Ἰαπωνίας ἐτριπλασιάσθη τὰ τελευταῖα χρόνια καὶ οἱ Ἰάπωνες ὅλοι ἀπὸ τὸν μικρότερο ὡς τὸν πιὸ μεγάλο μιὰ φιλοδοξία ἔχουν νὰ γίνουν ἡ πρώτη δύναμις τοῦ κόσμου.

Αὐτὸ ὅμως δὲν ἐμποδίζει νὰ τηροῦν πάντοτε ὀρισμένα ἔθιμα.

Ἡ βεντάλια στὴν Ἰαπωνία πρέπει νὰ ξέρετε πὼς παίξει ἓνα σπουδαῖο ρόλο στὴν καθημερινὴ ζωὴ τῶν κατοίκων τῆς. Εἶνε γιὰ κάθε Ἰάπωνα, γιὰ κάθε Ἰαπωνίδα ἓνας ἀχώριστος σύντροφος.

Ἐπικρατεῖ ἐκεῖ ἡ συνήθεια ὅταν πηγαίνετε νὰ ἐπισκεφθῆτε μιὰ οἰκογένεια, νὰ προσφέρετε μικρὰ δῶρα σιὰ διάφορα μέλη τῆς οἰκογενείας πὸν σὰς δέχεται.

Τὰ δῶρα λοιπὸν αὐτὰ οἱ οἰκοδεσπότες πρέπει νὰ τὰ δέχονται ἐπάνω σὲ μιὰ βεντάλια εἴτε χάρτινη, εἴτε ξύλινη, εἴτε ἀπὸ ἐλεφαντοστοῦν.

Ἡ Ἰαπωνίδα δὲν ἀποχωρίζεται ποτὲ τὴν βεντάλια τῆς, ὅσο γιὰ τοὺς διδασκάλους, τὴν χρησιμοποιοῦν ὅπως στὰ δικά μας τὰ σχολεῖα τὸν χάρακα.

Ὅταν ἐξ ἄλλου σ' ἓνα κατάδικο ὑψηλῆς καταγωγῆς παρουσιάσουν μιὰ βεντάλια ἐπάνω σ' ἓνα δίσκο, αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἔφθασε ἡ στιγμὴ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ποινῆς του.

Τέλος εἰς τὰ ξενοδοχεῖα, ὁ ξενοδόχος σπεύδει νὰ προσφέρῃ εἰς τοὺς πελάτας του

βεντάλιες, ἐπάνω εἰς τὶς ὁποῖες βλέπει κανεὶς τὰ ὠραιότερα τοπεῖα τῆς χώρας τῶν χρυσαυθῆμων, ἀκριβῶς ὅπως εἰς ἄλλες χώρες προσφέρονται οἱ κάρτες.

Τὰ ἀσφυγιόγωνα στὴν ἀρχαιότητα.

Στὴν πολιορκία τῆς Ἀμβρακίας τὸ 189 Π. Χ. ἐπειδὴ δὲν κατώρθωναν οἱ Ῥωμαῖοι νὰ καταλάβουν τὴν πόλιν ἀπεφάσισαν νὰ σκάψουν μιὰ ὑπόγειον σήραγγα πὸν διαπεροῦσε τὰ τεῖχη καὶ ἔφθανε στὸ κέντρον τῆς πόλεως. Μὲ ὅλες τὶς προφυλάξεις ὅμως πὸν ἔπερναν αὐτοὶ πὸν ἔσκαπταν οἱ πολιορκημένοι ἀντελήφθησαν τὶς ἐνέργειες τοῦ ἐχθροῦ καὶ ἄρχισαν νὰ ἐνεργοῦν καὶ αὐτοί. Ἔστησαν ἐκεῖ πὸν θὰ κατέληγε ἡ ὑπόγειος σήραγγα ἓνα καμίνι ὅπου ἔκαιαν πτερά πουλιῶν καὶ μὲ ἓνα μεγάλο φουσερὸ κατώρθωσαν νὰ διοχετεύουν τὸν μολυσμένο αὐτὸ καπνὸ πρὸς τὸ μέρος τῶν Ῥωμαίων. Σιγὰ σιγὰ ἡ ὑπόγειος σήραγγα ἐγέμισε καὶ οἱ πολιορκηταὶ ἄρχισαν νὰ παθαίνουν ἀπὸ ἀσφυξία. Ὡστε καθὼς βλέπετε ἡ σύγχρονος ἐπιστήμη δὲν ἔκανε ἄλλο παρὰ νὰ τελειοποιήσῃ τὰς παλαιὰς μεθόδους πὸν ἦσαν ἀρκετὰ ἀποτελεσματικὰς κατὰ περισσώτερον λόγον ἀφοῦ οἱ Ῥωμαῖοι δὲν ἦσαν ἐφοδιασμένοι μὲ ἀσφυγιόγωνα μάρσες.

Ἄσυρματο Τηλέφωνον

Ὑστερα ἀπὸ τὸν ἀσύρματο τηλεγράφο ἔχουμε τὸ ἀσύρματο τηλέφωνο. Τὰ πρῶτα πειράματα ἔγιναν στὴν Ἀμερικὴ ἀπὸ τὸν δόκτορα Μαι Βαν πὸν κατώρθωσε νὰ τηλεφωνήσῃ μὴ ἀσύρματο τηλέφωνο σὲ ἀπόστασιν 80 χιλιομέτρων.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ λόγος περὶ τηλεφώνου ἂς μὴ παραλείψωμε νὰ ἀναφέρωμε καὶ μιὰ πρακτικὴ τελειοποίησιν πὸν ἐφηρμόσθη γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἀγγλία. Πληρώνοντας ἓνα πολὺ μικρὸ ποσὸν τὸν μῆνα οἱ συνδρομηταὶ τηλεφώνου εἰς τὸ κέντρον, μποροῦν νὰ εἶναι βέβαιοι ὅτι ἓνα δυνατὸ κουνούνημα θὰ τοὺς κάμῃ νὰ ξυπνήσουν τὴν ὥρα πὸν θέλουν νὰ ξυπνήσουν, ἂν δὲν ἔχουν ὑπηρετήσῃν στὸ σπῆτι νὰ τὸ κάμῃ.

ἐν καιρῷ δὲ θά λάβῃς καὶ τὴν ἀπόδειξη.

Καθὼς θὰ δῆς δημοσιεύουμε καὶ τὸ ποιηματάκι σου καὶ ἢ ἄλλες σου συνεργασίες θὰ δημοσιευθοῦν ὀλίγο κατ' ὀλίγο.

Ἀντων. Μαργαρίτην. Σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σου λόγια, χαίρομεθα πὺν τόσο ἀγαπᾶς «τὰ Ἑλληνόπουλα». Καθὼς θὰ δῆς δημοσιεύουμε καὶ δική σου συνεργασία. Ὡστε ἀδίκως ἔχεις παράπονα, πάντως ὁμῶς καλὸ εἶναι νὰ πάρῃς ψευδώνυμο.

Ἑρακλῆν Παπαδάτον. Χαρήκαμε πὺν λάβαμε γράμμα σου κ' ἀποροῦμε πῶς δὲν ἔλαβες τὸ δωράκι σου. Τὸ ἔχουμε ταχυδρομίσῃ τουλάχιστο πρὸ δύο μῆνῶν. Ζήτησέ το στὸ ταχυδρομεῖο. Καθὼς θὰ εἶδες στὸ κρηνηγοῦμενο φύλλο μας ἔδημοσιεύσαμε διευθύνσεις Ἑλληνοπαίδων Ἀμερικῆς.

Ἄνδρ. Σιγοῦρον. Ἡ συνδρομὴ σου ἐλήφθη καὶ σὲ ἐνεγράψαμε συνδρομητῆ. Χαίρομεθα πολὺ γιὰ τὴν γνωριμία σου κ' ἐλπίζομε νὰ μᾶς μείνῃς φίλος.

Δὲν ξερόνυμε ἂν κασιλάβαμε καλὰ τὸ ψευδώνυμό σου, γράψτο μας πάλι πὸ καθαρό.

N. Πολίτην. Ἐλάβαμε τὸ γράμμα σου καὶ τὸ ἐσώκλειστον ἀντίτιμον. Σοῦ ἔστειλαμε τὰ φύλλα πὺν μᾶς ζήτησῃς κ' ἐλπίζομε εἰς τὸ μέλλον νὰ συνεργαζόμεθα τακτικά. Περιμένουμε καὶ νεώτερα τοῦ Ὅμιλου. Λυπούμεθα γι' αὐτὸ πὺν μᾶς γράφεις σχετικῶς μὲ τὸ δημοσιευθὲν διήγημα. Δυστυχῶς μᾶς εἶνε ἀδύνατον νὰ τὸ ἐξελέγξουμε πάντα καὶ ἐπαφίμεθα στὴν εὐλκρίνεια τῶν συνεργατῶν μας.

X. Ἀναγνωστόπουλον. Χαρήκαμε πολὺ μὲ ὅσα μᾶς γράφεις. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία πῶς τὰ παιδιὰ θὰ καταλάβαν τὴν προσπάθεια πὺν καθημερινῶς καταβάλλουν «τὰ Ἑλληνοπούλα» γιὰ νὰ παρουσιάξωνται ὅλο καὶ καλλίτερα. Ἐτσι μὲ τίς καλές σου ἐνέργειες οἱ συνδρομηταὶ μας μὲ τὴν ἐναρξὴ τοῦ 2ου χρόνου βρισκονται ἀυξημένοι κατὰ σημαντικὸ ἀριθμὸ. Προσπάθει νὰ συνεχίσῃς τὴν δρᾶσί σου, παρακινώντας κ' ἄλλους φίλους σου νὰ ἐργασθοῦν μὲ τὸν ἴδιον ζῆλο. Περιμένουμε γρήγορα πάλι εἰδήσεις σου.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΛΥΣΕΩΝ Α'. ΕΞΑΜΗΝΟΥ

Δεχόμεθα λύσεις ἔως τὴν 1 Ἰουνίου

1. Αἶνιγμα

Τοῦ στόλου μας καρᾶβι,
Γράμμα, ἐπίρρημα,
Καὶ φθόγγος μουρῆζος
Κάτι πὺν κρατᾶς θὰ ποῦνε
Ὅλα στὴ γραμμῆ ἂν ποῦνε.

Μπουμπουλ

2. Ἀπροσδέκτην

Τὶ ὑπάρχει μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς;

Ἄλκιμος

3. Πυραμῖς

 +
 . + .
. . + . . .
 . . . +
 +
 +
 +

Ὅριζοντίως: Γράμμα, στρατιωτικὸν παράγγελμα, θεότης, μουσικὸν ὄργανον, ἰταλικὴ φυλὴ, ἐξάρτημα ἐνδυμασίας, βασιλεὺς Πλαταίων.

Καθέτως: Βασιλεὺς Θεσσαλίας.
Ξανθὸς Ἀθηναῖος

4. Ἑλλιπσοῦμφωνον
αι—ια—ια—εευη—ωπα—
—αα—ια—αι—αι—υση

I. Κοκκινάκης

5. Καρέκλα

.
. .
. . .
. . . .
.

Ὅριζοντίως: Ρῆμα.
Καθέτως: Πρωτεύουσα Βαλκανικοῦ κράτους καὶ τροφή.

Πρόσκοπος

6. Φωνηεντόλιπον

πς—κνγ—πλλς—λγς—δν—πν—
τ—ν.

Καρναίος

7. Γωνία

. = Ἥρωας μυθικός
. = Παγῶνι
. = Πατριάρχης
. = Διαιτητικὴ ἀντωνυμία
. = Σύμφωνον

Καθέτως τὰ αὐτὰ.
Τρελλὴ Πεταλουδίτσα

ΣΤΗΛΗ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΩΝ

βραβευθειῶν ἀσκήσεων θὰ ἀρ-
χίσῃ ἀπὸ τὴν 1η Ἰουλίου.

Τὰ «Ἑλληνοπούλα» μὲ τὴν ἐναρξὴν τοῦ Β' ἔτους τῆς ἐκδόσεως τῶν, ἐπιφέρουν μὴ μικρὰ μεταβολὴ εἰς τὴν ἡμερομηνίαν τῆς δεκαπενθημέρου ἐμφανίσεώς των.

Θὰ κυκλοφοροῦν εἰς τὸ ἐξῆς τὴν 1ην καὶ 15ην ἐκάστου μηνός.

Κατὰ παράκλησιν τῶν συνδρομητῶν καὶ ἀναγνωστῶν μας ἐν γένει παρατείνομε τὴν προθεσίαν τῆς ἀποστολῆς συλλογῆς πνευματικῶν ἀσκήσεων διὰ τὸν πρῶτον διαγωνισμὸν συνθέσεως μέχρι τῆς 1ης Ἰουνίου.

Τὰ ἀποτελέσματα θὰ γίνουν γνωστὰ εἰς τὸ φύλλον τῆς 15 Ἰουνίου ἢ δὲ δημοσίευσις τῶν

Τὰ «Ἑλληνοπούλα» παρὰ τὴν ἀπόφασιν τῶν ὅπως μὴ συνεχίσουν τὴν διὰ τοῦ Πρακτορείου ἀποστολὴν φύλλον εἰς τὰς ἐπαρχίας κατόπιν ἐπιμόνου ἀπαιτήσεως τῶν ἀναγνωστῶν τοὺς ἀναθεωροῦν τὴν ἀπόφασίν τους καὶ συνεχίζουν τὴν ἀποστολὴν ὅπως καὶ πρότερον.

Γνωρίζομε εἰς τοὺς συνδρομητᾶς μας καὶ ἐν γένει ἀναγνώστας μας, ὅτι ἀναλαμβάνομε τὸ δέσμο τοῦ 1ου τόμου τοῦ περιοδικοῦ, ἐναντι δρχ. 30. Ὅσοι θέλουν δὲν ἔχουν παρὸ νὰ μᾶς φέρουν τὴν σειρᾶν τῶν φύλλον εἰς τὰ γραφεῖα.